

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА (трети състав)

1 юли 2010 година

Дело F-97/08

Paulette Füller-Tomlinson
срещу
Европейски парламент

„Публична служба — Бивш срочно нает служител — Професионално заболяване — Накърняване на физическата и психологическа цялост — Продължителност на производството за установяване на професионалния произход на заболяването“

Предмет: Жалба, подадена на основание член 236 ЕО и член 152 АЕ, с която г-жа Füller-Tomlinson, бивш срочно нает служител в Парламента, иска отмяна на решението от 9 април 2008 г. на органа, оправомощен да сключва договори, с което накърняването на нейната физическа и психологична цялост се определя на 20 %

Решение: Отхвърля жалбата. Осъжда жалбоподателката изцяло да заплати съдебните разноски.

Резюме

1. *Длъжностни лица — Жалба — Обжалване на решението, с което се отхвърля административната жалба — Допустимост (членове 90 и 91 от Правилника за длъжностните лица)*

2. *Длъжностни лица — Жалба — Предварителна административна жалба — Правно основание, което не се съдържа изрично в жалбата, а на него се прави мълчаливо позоваване — Допустимост (членове 90 и 91 от Правилника за длъжностните лица)*

3. *Длъжностни лица — Социална сигурност — Осигуряване за злополука и професионално заболяване — Инвалидност — Определяне по таблица на процент или процентен интервал инвалидност — Законосъобразност — Съдебен контрол — Граници (член 73, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица; член 11 от Правилата относно осигуряването за рисковете „злополука“ и „професионално заболяване“)*

4. *Длъжностни лица — Социална сигурност — Осигуряване за злополука и професионално заболяване — Признаване на професионалния произход на заболяването и определяне на степента на трайна инвалидност — Производство (член 73 от Правилника за длъжностните лица; членове 18 и 20 от Правилата относно осигуряването за рисковете „злополука“ и „професионално заболяване“)*

1. Исканията за отмяна, които формално са насочени срещу отхвърлянето на жалба по административен ред, когато сами по себе си тези искания нямат самостоятелно съдържание, водят до сезирането на Съда на публичната служба с акта, срещу който е насочена жалбата по административен ред.

(вж. точка 43)

Позоваване на:

Съд — 17 януари 1989 г., Vainker/Парламент, 293/87, Recueil, стр. 23, точка 8

Първоинстанционен съд — 6 април 2006 г., Camós Grau/Комисия, T-309/03, Recueil, стр. II-1173, точка 43

Съд на публичната служба — 11 декември 2008 г., Reali/Комисия, F-136/06, Сборник СПС, стр. I-A-1-451 и II-A-1-2495, точка 37

2. За да бъде допустимо правно основание, което не е изрично посочено в предварителната административна жалба, е достатъчно на този стадий жалбоподателят да се е позовал на него мълчаливо. Действително, тъй като досъдебната процедура има неформален характер и заинтересованите лица обикновено участват на този етап без съдействието на адвокат, администрацията не трябва да тълкува ограничително жалбите по административен ред, а обратно — трябва да ги разглежда широко.

Обявяването на недопустимостта на възражение за незаконосъобразност поради неспазването на правилото за съответствие би нарушило баланса между защитата на процесуалните права на длъжностното лице и целта на досъдебната процедура и би представлявало несъразмерна и неоправдана санкция за длъжностното лице. Всъщност поради вътрешноприсъщия правен характер на възраженията за незаконосъобразност, както и поради мотивите, които подтикват заинтересованото лице да установява и повдига възражение за незаконосъобразност, не може да се изисква от длъжностното лице или служителя, който подава жалбата по административен ред, и който не е задължително да има подходяща правна компетентност, да формулира още в досъдебната фаза такова възражение, тъй като впоследствие жалбата би могла да бъде недопустима. Това е така, още повече че да се повдигне възражение за незаконосъобразност в досъдебната фаза поначало едва ли може да доведе до това жалбоподателят да спечели делото на този етап, освен в хипотетичните случаи на явна незаконосъобразност, тъй като е малко вероятно администрацията да се съгласи да не приложи действаща разпоредба, като уважи доводите на жалбоподателя, според които тази разпоредба нарушава норма от по-висок ранг.

(вж. точки 55 и 57)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 29 януари 1997 г., Vanderhaeghen/Комисия, T-297/94, Recueil FP, стр. I-A-7 и II-13, точка 37

Съд на публичната служба — 1 юли 2010 г., Mandt/Парламент, F-45/07, точка 121

3. Съдът на публичната служба може да упражнява по отношение на разпоредбите на Общите правила относно осигуряването на длъжностните лица на Европейските общности за рисковете „злополука“ и „професионална болест“ само контрол за явна грешка в преценката или за надхвърляне на границите на правото на преценка на институциите. По-точно Съдът на публичната служба може да упражнява само съвсем ограничен контрол за законосъобразността при определянето по таблица на процент или процентен интервал инвалидност, тъй като, от една страна, таблицата изисква извършването на сложни медицински преценки, а от друга

страна, на основание член 73, параграф 1 от Правилника институциите разполагат с широко право на преценка относно условията за осигуряване на рисковете „злополука“ и „професионално заболяване“.

(вж. точки 70 и 101)

4. За да може медицинска комисия да изготви валидно медицинско становище, трябва тя да е в състояние да се запознае с всички документи, които биха могли да ѝ бъдат полезни за нейните преценки. По аналогия тези съображения следва да се приложат за заключенията, изготвени от лекаря или лекарите, определени от институциите в приложение на членове 18 и 20 от Общите правила относно осигуряването на длъжностните лица на Европейските общности за рисковете „злополука“ и „професионална болест“. В този смисъл в отсъствието на пълно разследване и на цялостен доклад за проведеното разследване, определеният от институцията лекар не може валидно да изготви заключението, предвидено в член 18 от правилата относно осигуряването.

(вж. точка 163)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 15 юли 1997 г., R/Комисия, T-187/95, Recueil FP стр. I-A-253 и II-729, точка 49;
15 декември 1999 г., Nardone/Комисия, T-27/98, Recueil FP, стр. I-A-267 и II-1293, точка 68; 3 март 2004 г.,
Vainker/Парламент, T-48/01, Recueil FP, стр. I-A-51 и II-197, точки 129 и 133